

מסעי

(ב) מהי האריכות וכפל הלשון ב־פירושו: „לפי שהרבה מצות נוהגות בארץ) ואין נוהגות בחוצה לארץ. . לומר לך מן הגבולים הללו ולפנים המצות נוהגות? — הו"ל לומר בל־קצרה: „לפי שהרבה מצות נוהגות בארץ הוצרך לכתוב מצרני גבולי רוחותי סביב.

(ג) מכיון שרש"י בא לפרש הטעם שהוצרך לכתוב גבולות הארץ, הרי מובן שפ"י זה שייך ונוגע (גם ובעיקר) לתיבת „גבולותי" שבסיום הפסוק — ורש"י מעתיק התיבות „זאת הארץ אשר תפול לכם", שלכאורה אין להם שייכות עיקרית לפירושו, ותיבת „ל־גבולותי" דעלה קאי מרומזת ב„וגו"?

ב. אח"כ מעתיק רש"י את ה־תיבות „תפול לכם" ומפרש: „על שם שנתחלקה בגורל נקראת חלוקה לשון גפילה. ומ"א אומר: ע"י שהפיל הקב"ה שריהם של שבעה אומות מן השמים וכפתן לפני משה אמר לו ראה אין בהם עוד כח".

בפשטות כוונתו של רש"י ליישב

כאשר דבר ה' אלקי אבותיך לך גו'. עקב ט, כג. ראה יא, לא. יב, כט. ובפרשה לפני זה לא נשוב אל בתינו עד התנחל בניי איש נחלתו (מטות לב, יח) — הרי שהי' נוגע גם לבניי ובעבר הירדן מורחה. (5) ראה במדרש כאן עה"פ (במדבר פכ"ג, ו. תנחומא ד). ולשון המדרש כמו שהוא בפרש"י הובא גם ברבינו בחיי כאן. (6) בכל הדפוסים שראיתי „ע"י! לבד דפוס ראשון ושני וברש"י כתיב „שבעה". וכן הובא ברבינו בחיי, ואולי הי' כתובה רק התחלת התיבה ובקו הסיום על אות האחרונה והשלימה המעתיק כפי דעתו.

א. על הפסוק: „צו את בני ישראל ואמרת אליהם גו' זאת הארץ אשר תפול לכם בנחלה ארץ כנען לגבול־תי", מפרש רש"י — לאחר שמעתיק את התיבות „זאת הארץ אשר תפול לכם וגו'" — „לפי שהרבה מצות נוהגות בארץ ואין נוהגות בחוצה לארץ הוצרך לכתוב מצרני גבולי רוחותי סביב, לומר לך מן הגבולים הללו ולפנים המצות נוהגות".

וצריך להבין:

(א) מנ"ל לרש"י (אשר פירושו הוא לפי פשוטו של מקרא כידוע) דהטעם ש„הוצרך לכתוב" גבולי הארץ קודם כיבושה הוא בכדי שידעו בני ישראל לאחר הכיבוש איזה מקומן של ה־„מצות הנוהגות בארץ" — הלא בפש־טות „הוצרך לכתוב" גבולי הארץ בנוגע ענין הכיבוש עצמו: לידע עד היכן הם הגבולים של נחלתם בארץ כנען שעליהם לכבושה?

(1) פרשתנו לו, ב.

(2) בדפוס ראשון ושני וברש"י כתיב „שאין נוהגות כו'".

(3) עד"ו פי' הרלב"ג כאן.

(4) דאף דלפרש"י אין זה במ"ע (ראה פר־שתנו לג, ג) „והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה" דלהרמב"ן (שם) ובהשגות לסהמ"צ מצוה ד' מהוספותיו) „זו מצות עשה היא יצוה אותם שישבו בארץ וירשו אותה. . אבל רש"י פירש והורשתם אותה מיושבי או וישבתם בה תוכלו להתקיים בה כו'". הרי צריכים לדעת המקומות עליהם נצטוו להורישם מי יושביהם (וראה אוה"ח כאן).

וראה (הפסוקים שהביא הרמב"ן בהשגות לסהמ"צ שם) דברים (א, כא) „עלה רש

היתה רק בכדי שבנ"י ידעו מה שי"ן לא"י וצריך לכבוש ומהו מחוצה לה, הול"ל "זאת נחלתכם בארץ כנען לגבולותי" ותו לא; ומאחר שאומר גם "זאת הארץ" אשר תפול לכם, שמוסיף ענין נתינתה ובאופן של "תפול לכם" — מבלי פעולה מצדכם, כ"א נתינה והפלה ע"י הקב"ה (דבר שאינו נוגע לקביעת הגבולות דכבוש הארץ). הרי מוכח מזה שכוונתו לעוד איזה ענין בידיעת גבולות א"י השי"ן לנתינת הארץ ע"י הקב"ה, היינו שה"חוב לדעת גבולות הארץ נוגע (גם) לדבר שענינו כלפי שמים.

נוסף על זה קשה קצת: אם נאמר שהמכוון בהודעת גבולי הארץ הוא רק למען ידעו בני"י חלק הארץ שהם מחויבים לכבוש וכו' — ה"י צ"ל דיבור זה ליהושע, שכבר נאמר שאין משה מכניס את ישראל לא"י⁹, כ"א יהושע¹⁰ הוא שהכניס את בני"י לארץ, והוא שכבשה ולו ה"י ראוי לצוות על פרטי גבולות הארץ הנוגעים ל-כבושה¹¹? היינו שאע"פ שהדיבור — ככל הדברות — ה"י צריך להיות למשה¹² — הול"ל לומר "צו את יהו"שע" (בכדי שידע הגבולות דהכבוש

הלשון "תפול לכם": איך מתאים לומר "נפילה" בשייכות לארץ? ומתרחץ "על שם שנתחלקה בגורל נקראת . . . ל"נפילה".

וצריך להבין:

א) לפרש"י "הארץ אשר תפול לכם" היינו שנתחלקה ע"י (הפלת) גורל — דבר שלא הוזכר בכתוב זה, הלא יש לפרשו כפשוטו: "זאת הארץ אשר תפול לכם" שהארץ — ארץ כנען תפול בידכם¹³ (ברשותכם), ובסגנון זה הרי מתאימה ל"נפילה" גם בשייכות לארץ.

ב) למה מביא פרש"י פירוש שני ממ"א (שאין זה אלא במקום שלפי הראשון יש קושיא ואי"הבנה — ובפרט שפירושו השני ממ"א הוא רחוק לכא' מדרך הפשט): איזה פרט מובן יותר לפי המ"א שאינו מובן לפי פ' הראשון "ע"ש שנתחלקה בגורל וכו'?"

ג. והביאור בכ"ז:

באם הכוונה ב"ודבר ה' גו' צו את בני"י גו' זאת הארץ . . . לגבולותי" —

7) כמו: ונפילתי ביד הערלים (שופטים טו, יח) ועוד.

8) ראה פרש"י לך (יב, ו) "שבחלקו של שם נפלה כשחלק נח את הארץ". ובפרט דגם לפרש"י — שנאמר לי נפילה ע"ש נתחלקה בגורל, אין הכוונה שרק על הגורל נאמר כאן "תפול" — שאז ה"י צ"ל "פול" — כ"א של נפילה קאי (גם) על (חלוקת) הארץ שנופלת לרשותכם (ע"ש הגורל) כלשון הכתוב "זאת הארץ אשר תפול לכם גו' " (ראה באר מים חיים בפרש"י). וראה גם רבנו בחיי מים חיים חלוקת הארץ נפילה ע"ש שנתחלקה בגורל . . . וזה שהוזכר נפילה לי הפלת גורל.

9) ואם ישנו איזה ענין בהודעת גבולות א"י כשלעצמה (ולא בשביל לידע מה לכבוש כו') למה לא הודיע פרטי הגבול לאברהם אבינו בברית בין הבתרים (לך טו, יח ואילך). או כאשר אמר לו (שם יג, יז) "קום תהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתנה".

10) חקת כ, יב.

11) פינתם כו, יח ואילך.

12) ראה יהושע א, ד. אבל לא הוזכר פרטי גבולות הארץ כמו שנפרטו כאן.

13) ראה פרש"י ר"פ ויקרא.

ד. אמנם עדיין צריך להבין: הרי גם ארץ עבר הירדן כבשוה בני ישראל ונעשית ארץ בני ישראל, וכמפורש כבר: "דעבר הירדן היא נחלתנו אלינו" (של בני גד וראובן) כמו שאר "בני ישראל נחלתו מעבר לירדן והלאה, וא"כ הרי גם גבולות צריכים להיות ברורים" בכדי לקיים שם מצות הנהגות בארץ של שבטי ישראל?!

ולכן מוסיף רש"י ומדגיש: (לפי שהרבה מצות הנהגות בארץ ואין גר הגות בחוצה לארץ. . . לומר לך מן הגבולות הללו ולפנים המצות הנהגות, ר"ל, שעפ"י פשטם אין המצות גר הגות אלא בפנים מן הגבולות הללו של ארץ ישראל, אבל לא מחוצה להם, היינו גם לא בעבר הירדן).

(17) מטות לב, יח"ט, וראה ג"כ דברים ג, יח. ושם (ג, כ) וירשו נג הט. (18) ראה דברים ג, יב, דמבאר מה שגת"י להשביטים אבל אינו מציין פרטי הגבול כמו שנפרט כאן "מצרני גבולי רוחותי סביב" של א"י. (19) וגם בפסוקו של מקרא שיד "עבר הירדן" למצות דהארץ, דהרי השם ערי מקלט היו ג' בא"י ג' בעבר הירדן, ועוד שקולטות ביחד דוקא (פרש"י פרשתנו לה, יג).

(20) ראה פרש"י לך (טו, כ) פרש"י דברים ג, יג) דארץ עוג ניתן לאברהם אבל מ"מ המצות הנהגות רק בזאת הארץ אשר תפול לכם בנחלה ארץ כנען לגבולותיה ולא בעבר הירדן (וראה אוה"ח מטות לב, ז. דברים ב, כ, ג, יג).

[וגם מקום שכבשו בני ישראל אחר כיבוש כל א"י שבספרי א"י (ע"פ) (עקב יא, כד) כל המקום אשר תדורוך כף רגלכם בו לכם יהי גר"י ש"המצות הנהגות שם" א) לא הובא זה בפרש"י ב"י עקב ב) גם בפרש"י ביהושע (א, ג) שהביא הורשה ע"פ כל מקום גר"י מספרי הגל מסיים רק "יהי

וכו') — ולמה נצטווה משה "צו את בני ישראל ואמרת אליהם וגו'", מאחר שאי"ז דבר המסור ליד כו"א מיש" ראל?!

ולכן מפרש רש"י, דמה ש"הוצרך לכתוב מצרני גבולי רוחותי סביב" (היינו פרטי גבולות הארץ) הוא "לפי שהרבה מצות הנהגות בארץ", ולכן על כל אחד מבני לדעת גבולותי עד היכן מקום חיוכו.

ועפ"ז יומתק שהציווי הי' ע"י משה דוקא: כשם שכל המצות לפרטיות, גם המצות התלויות בארץ, נאמרו ונאמרו לבני ע"י משה, כמ"כ גם גבולות א"י — פרט ותנאי עקרי ב"קיום המצות התלויות בארץ — היתה צ"ל ג"כ ע"י משה דוקא.

ומעתה יובן למה לא העתיק רש"י גם תיבת "לגבולותי" "כנ"ל — בהיות שעיקר פירושו הוא לדיק ש"הוצרך לכתוב מצרני גבולי רוחותי" (לא רק בשביל הכיבוש עצמו, אלא בעיקר) בשביל המצות הנהגות בארץ, "כנ"ל, וההכרח לפירושו זה בא דווקא מן התיבות "זאת הארץ אשר תפול לכם", "כנ"ל.

(14) וכמו בכיבוש ארץ סיחון ועוג (ש' בעבר הירדן) — נחלת בני גד ובני ראובן — שלא מצינו בתורה (בס"פ חקת) שהודיעם פרטי הגבול לידע מה לכבוש.

וא"א לומר שהטעם לזה הוא מפני ש' כבשו כל השטח שבעבר הירדן, כי הרי מפורש (מטות לב, יז) "וישב טפנו בערי המבצר מפני יבסי הארץ".

(15) ולכל היותר, שיד לשרי הצבא או לאנשי המלחמה היוצאים בצבא אבל לא לכל בני.

(16) ראה פרש"י ר"פ בהר.

נפילה וגריעותא — בפשוטה כמשמעה) ולא אמר בל' אשר תקום לכם ועיד משנ' ויקם שדה עפרון יי.

(דבשלמא אם היינו מפרשים שה' טעם שהוצרך לכתוב גבולות הארץ הוא רק למען דעת עד היכן לכבוש (וכיו"ב), הי' אפשר לפרש זאת הארץ אשר תפול לכם — תפול לרשותכם, אבל מכיון שא"א לפרש ככה, כנ"ל, אלא שהטעם הוא "לומר לך" מקומו של קיום המצות התלויות בארץ, הרי עפ"ז הפי' דזאת הארץ אשר תפול לכם" הוא שתפול (ותנת) לכם מאת הקב"ה, שלכן היא מקום מיוחד למצות שאין נוהגות מחוצה לה — הרי א"מ כנ"ל: למה נקט קרא ל' נפילה שהיא היפך קימה ועלי'?)

וליישב קושיא זו מפרש רש"י שה' לשון "תפול לכם" הוא "ע"ש שנת" חלקה בגורל נקראת חלוקה ל' נפילה", היינו ש"תפול" אינו מדבר בכללות הארץ, כ"א בחלוקתה (לשבטים) שרק זה (ולא הכיבוש) הי' ע"י גורל, וע"ש שהחלוקה היתה ע"י הפלת הגורל "נקראת חלוקה לשון נפילה" יי.

אך עפ"ז קשה יי, דהרי אין המדובר

ה. עפ"י כהנ"ל יובן מה שממשיך רש"י בפירושו על "תפול לכם" ומפרש — על שם שנתחלקה בגורל נקראת חלוקה לשון נפילה":

לפי המבואר בפרש"י דלעיל, שה' טעם שהוצרך לכתוב גבולי הארץ הוא בכדי "לומר לך מן הגבולות הללו ולפנים המצות נוהגות"; ושההכרח לפרש כן הוא לשון הכתוב "הארץ אשר תפול לכם", שמשמעה שהיא נתונה לכם מהקב"ה, ולכן מחויבים בה בכמה מצות שאינן נוהגות מחוצה לארץ כנ"ל — א"כ אינו מובן למה תפסה התורה בל' "תפול", (שתוכנה

קדש ויהי' שלכם" ולא ש"המצות נוהגות שם")

וראה ע"ד ההלכה בפרש"י סנהדרין יא ב ד"ה על שתיים, פרש"י מנחות פג ב ד"ה כל הארצות (ומביאין עומר מעבר הירדן). וראה גם פרש"י פסחים נב, ב. פרש"י כתור בות קי, א ד"ה שלש ארצות. ועוד (דעבר הירדן נק' א"י).

ושקו"ט בכ"ז בארוכה בתשב"ץ ח"ג סי' קצח. כפתור ופרח פ"י (פמ"ח). ברכי יוסף אורח סי' תפס סקיד. וע"י ברכי יוסף (שם). ועד"ז כתב בסודרי טהרות (להרה"ג כ"י מ' ראדזין) בכלים פ"א מ"ו בסופו, דמסיק (ע"פ הכפ"ס) דמ"ש רש"י "עבר הירדן" במקומות הנ"ל אין הכוונה לארץ סיחון ועוג, כ"א היא חלק "מערבה מגוף א"י ממש". ולדעת רש"י עבר הירדן ממש (היינו ארץ סיחון ועוג) נקרא חו"ל בערך א"י ואין מביאין ממנה עומר ובכורים ושתי הלחם. עיי"ש. וראה אוצר הספרי (להגר"מ זעמבא) בריש ספרי זוטא (ע' כט ואילך). וראה צפע"נ כלאים פ"א צד 5 ע"א (הובא ב' מפענח צפונות ע' קנב) דעבר הירדן "יצא מכלל חוץ לארץ ולכלל א"י לא בא". ובמכתבי תורה מכתב יד (הובא במפענח צפונות שם) דהוה רק גזר דין ולא קדושת א"י עצמה".

(21) ח"ש כג. יו.

(22) ומתאים עם משנית בפרש"י הקודם, שכונת הכתוב ב"זאת הארץ אשר תפול לכם" היא בשייכות לענין נתינתה מאת הקב"ה, שמצד זה היא מקום הנוהג בה מצות וכו' כי "הגורל הי' ע"פ רוה"ק" ז"ל, לכן נאמר ע"פ ה'" (פרש"י פינחס כו, גז. נו. וראה ספורנו כאן). ועד"ז הוא לפי פי' ה"מ"א "שהפיל הקב"ה כו".

(23) וגם קשה: דאם מצד חלוקת א"י בגורל נאמר ל' נפילה, הול"ל הל' תפול במקום שמפרש (פינחס כו, נה) "אך בגורל

שבעה אומות וכפתן לפני משה וכו'".
שעפ"ז מיושבת הלי "תפול" גם בנוגע
לכללות הארץ יי.

ולאידך גיסא, אין פ"י זה השני
מספיק, להיותו רחוק מפשט הכתובים
ורק "אגדה", כי אין רמז לכל ענין
זה בפשטות הפסוק. נוסף לזה שדוחק
גדול לפרש כן "תפול": (א) עפ"י
מדרש האגדה קאי תפול על השר
ולא על הארץ — וע"פ פשט"מ קאי
"תפול לכם" על "זאת הארץ". (ב)
בהפסוק נאמר "תפול" ל' עתיד, וב'
מדרש אגדה מפרש "שהפיל" בעבר יי.

ולכן מביא רש"י פ"י הא' —
ואדרבא לראשונה, כי הוא העיקר.

ו. מ"ינה של תורה" שבפרשי
זה:

"ארץ" קאי על כנסת ישראל יי,
ו"זאת הארץ אשר תפול לכם" קאי
על ירידת הנשמה למטה, שירידה זו
— מכיון שאינה בסדר והדרגה כ"א
מאיגרא רמה לבירא עמיקתא — היא
כמו נפילה.

ומרמזו רש"י "לפי שהרבה מצות
נוהגות בארץ כו' מן הגבולים הללו
ולפנים המצות נוהגות" — הכוונה
בירידה ונפילה זו היא בכדי לקיים
מצות מעשיות שהם "תלויות בארץ"

בתחלת פרשה זו בחלוקתה של הארץ
לכל שבט יי, כ"א על כבוש ארץ
כנען כולה, שהיא נחלת כל ישראל
(והגבולות הם שבין כללות א"י וחול").
וא"כ איך אפשר לומר שהמכוון ב'
"תפול (הארץ) לכם" (לכל ישראל)
הוא לחלוקת הארץ לכל שבט בפ"ע
עפ"י הגורל יי? ועוד ועיקר: הול"ל
"אשר תעלה לכם" שהוא ג"כ ל' ב'
גורל ואדרבא: (א) דוקא ל' זה כבר
למדנו (בגורל דיוהכ"פ). (ב) כאן מדובר
בקביעת החלוקה ע"י הגורל (וכמש"נ
על פי הגורל תחלק גו') וזהו בעליתו
ולא בעת שמפילים הגורל, וכבר
פרש"י בנדוד יי: והגורל כו' שבט
פלוני עולה תחום פלוני עולה עמו.
— בכדי להורות ג"כ על הקימה וה'
עילוי הנעשה בהארץ יי?

ולכן מביא רש"י פי' ממדרש אגדה
ש"ע"י שהפיל הקב"ה שריהם של

יחלק את הארץ, ולא כאן דלא נזכר "גורל"
כלל.

(24) שעד"ז מדובר ב' פנחס שם. וב'
פרשתנו (פסוקים לפנ"ז (לג, נד) ובכמה
פסוקים לאח"ז (לד, יג)).

(25) אך מ"מ מביאו כאן רש"י בפשוטו
של מקרא (ואינו כותב שאינו מתיישב ע"ד
הפשט), כי מכיון שפ"י שמה שנכתבו ה'
גבולות הוא לידע המקום שבו נוהגות ה'
מצות — הרי כו"כ מהמצות הנוהגות בארץ
הוא דוקא לאחר ירושה וחלוקה (שעפ"י
הגורל). ראה פרש"י שלח טו, יח. פרש"י ר"פ
תבוא.

(26) פנחס כו, נד.

(26*) והרי לכללות הארץ הייתה קימה
ועל'.

ומ"מ אין פ"י זה מושלל לגמרי (שכן
מביאו רש"י ובתור פי' ראשון), כיון שע"י
הפלת הגורל שע"י נחלקה לשבטים נפל
כל חלק משייכותו לכל בניי — לשייכות
לשבט א' בלבד.

(27) ראה דפוס ראשון דמסיים (בפי' ה'
מ"א) "לכך כתב לשון נפילה".

(28) אבל זה שבכתוב נאמר "תפול לכם
(לבניי)" וע"פ המ"א "כפתן לפני משה"
אינו קושיא, כי כבר פרש"י (חקת כא, כא)
"משה הוא ישראל וישראל הם משה לומר
לך שנשיא הדור הוא ככל הדור".
(29) תו"א א, ג ובכ"מ.

מבחי' „גורל“ שבנשמה — היינו עצם הנשמה יי.

וממשיך רש"י „ומ"א אומר ע"י שהפיל הקב"ה שריהם . . . וכפתן לפני משה כו'“, והיינו: (א) שע"י קיום המצות בארץ (ב) ושעבודתו היא למע' מטורד (שמאירה אצלו בחי' „גורל“ שבנשמה). הנה הקב"ה מפיל וכופת [לפני בחי' משה שבכא"א יי] את כל המונעים ומעכבים.

ואז בנקל יוכל לכבוש הארץ ולעשות לו ית' דירה בתחתונים, שאז כל העולם כולו יהי' בדוגמת א"י שע"יני ה"א בה מרשית השנה ועד אחרית שנה יי, וכמחז"ל עתידה א"י שתת' פשט בכל העולם כולו יי.

(משיחות ט"ז מס"מ תשכ"ו, תש"ל)

ואפשרות דוקא בתוך „הגבולים“ של הארץ הלזו הגשמית יי.

וע"י שהנשמה יורדת למטה ומקיימת את המצות מעשיות, הרי נוסף ע"ז שהיא משלימה את כוונת ירידתה לתקן את הגוף ונה"ב יי, הנה מצד המעלה שבמצות מעשיות (מצד עצ' מם) יי, היא מתעלית בעילוי עצום — יותר מכמו שהיתה קודם ירידתה יי.

אך עפ"ז צריך להבין: מכיון שע"י קיום המצות למטה נעשה עלי' בה-נשמה, א"כ למה נא' „תפול לכם“ לשון נפילה?

ומפרש רש"י „על שם שנתחלקה הארץ בגורל נק' חלוקה לשון נפילה“, שבזה נרמז: ע"י ירידת הנשמה למטה בגוף ונה"ב, שאהבה ויראה שבנשמה הם בבחי' נפילה לגבי גילוי אהבה ויראה שהי' לה להנשמה טרם ירידתה למטה יי, הנה דוקא ע"י נפילה זו מגיעה יי לעבודה שלמע' מטורד הבאה

(30) וזה מתאים גם עם ענין „הארץ אשר תפול לכם“ כפשוטו — שהרי ענין הכניסה לא"י הוא בשביל קיום המצות במעשה דוקא (ראה לקו"ת ר"פ שלח, שם לח, ב. ובכ"מ).

(31) ראה תניא פל"ז (מח, ב.).
(32) ראה אנה"ק סו"ס כו'.
(33) לקו"ת בהר מב, ב. ובכ"מ.
(34) ראה תניא פל"ז (מח, סע"א).
(35) ראה ער"ז תו"א ר"פ וישב (כו, א): הנשמה אע"פ שמוציאה . . . אהבה ויראה

הגלויים להתלבש בגוף ונה"ב הנה ע"ז יש לה יתרון בבחי' דעו"ד כו', עיי"ש, ובהב' הות להמאמר באוה"ת וישב (רגו, ב ואילך).
(36) ראה בהנסמן במפתח ענינים בתו"א ערך „גורל“. וראה ד"ה אך בגורל יחלק את הארץ — אוה"ת פינחס (ע' איגט ואילך).
סה"מ תרכ"ז, ד"ה אשרנו תרצ"ו פ"דה (סה"מ קונטרסים (ח"ב) ע' שסז ואילך).

(37) תניא פמ"ב.
(38) עקב יא, יב.
(39) ראה יל"ש ישע"י רמז חקנ, נחבאר בלקו"ת פרשתנו פס, ב ואילך.

הוספות

שיחות ומכתבים

הוספות

133	במדבר
135	חג השבועות
185	נשא
191	בהעלותך
195	שלח
201	ר"ח תמוז
203	קרח
207	יב-יג תמוז
254	בלק
255	פינחס
266	בין המצרים
295	מטות-מסעי
298	ימי הקיץ